

Pamąstymui apie laisvę...

Jau prieš ~ 100 metų Vydūnas rašė: „...*tur būt, netruks per ilgai, kad lietuvių dauguma ir išmanys, jog dar svarbiau, negu politikinė, yra dvasios gyvenimo nepriklausomybė...*“

Taigi...

Mažas spuogelis ant veido. Ar daug pakenks išvaizdai?... Na, paliks nežymi duobutė, gal kiek tamsesnė... Nė nepastebėsi...

O du?...

Tai kada jau laikas susirūpinti?... Kai 10... 30?...

Kiekvienas spuogelis palieka randą visam gyvenimui... Ar nebūtų protinga ieškoti priežasčių nuo pat pradžių, kad išvengtume nepageidaujamų pasekmių (negražaus, nelygaus veido)? Nuo pat pradžių, kol dar nematyti nieko blogo, kol dar lyg ir viskas gerai... Gal net gražiau, jei viena kita mažytė dėmelė ant veido, jei tinkamoje vietoje...

O kai jau veidas išvogotas randų?... Ką čia bepadarysi?... Koks skirtumas, ar vienu daugiau ar mažiau?...

Ar pastebi, mielas skaitytojau, tokio susitaikėliško požiūrio tendencijų pavojingumą?... Turiu viltį, kad taip.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Mokslininkai ištyrę, kad **kiekviena išgerta alkoholio taurelė palieka neišnykstantį randą smegenyse...**

Jei žiūrėsime pagal tą veido analogiją, tai... ką čia tas vienas randelis?... Kiek čia to poveikio? Gal nė kiek kvalesnis ir nepalikau...

O du... 20... 50... Kada jau manai, kad būtų laikas sustoti, nebežaloti savo smegeninės?...

[VAIZDŽIAI APIE TAI!...](#)

(Kalba ten rusiškai, bet jeigu ir nesuprantate, daug kas bus aišku iš to, ką pamatysite)

Reikia nepamiršti ir dar vieno dalyko – kuo daugiau tų randų, tuo mūsų **vertinimas darosi mažiau kritiškas, tuo sunkiau sustoti...**

O kai jau nebesigauna sustoti, kada įprantam nebeapsieiti be šampano taurės per gimtadienį (savo, kaimyno, uošvienės...), per Naujus Metus... apie tikrą laisvę kaip ir nebeišeina rimtai šnekėti,– priklausomybė – tai reiškia nelaisvė!...

□□ □□ □□

Ta pati problema su tabaku, su narkotikais...

Priklausomybė, vergovė...

Nuodai kūnui ir sielai... Tikrai būtų labai gerai, kad parduotuvėse taip ir rašytų; ne „alkoholiniai gėrimai“, bet „**alkoholiniai nuodai kvailiams**“. **Protingas gi nesinuodys...**

Bet matot, jeigu taip parašytų, daug **sunkiau būtų rasti** jaunuolių, **norinčių tapti savanoriais kvailiais,** norinčių luošinti
savo kūną, savo sielą, savo palikuonis.

Todėl piešiamos gražios etiketės, rašomi gražiausi pavadinimai, atskiedžiama, pridedama kvapnių žolelių. Kad įprastų, kad smegeninėje susidarytų pakankamai randų. O tada jau nebesvarbu nei etiketės, nei kvapai: „duok kuo stipresnio, kad kuo labiau, kuo greičiau kvailintų“...

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Ar žinot, **kaip pririšami naminiai drambliai?**

Mažą drambliuką pririša virvele už kojos prie nedidelio kuoliuko.

Dramblys auga, jo jėgos didėja, tačiau šeimininkas nesirūpina nei dėl didesnio kuoliuko, nei dėl storesnės virvės. Kodėl?

Todėl, kad tas virve apribotas dramblio laisvės ratas gilėja jo smegeninėje. Nuo mažens pripratintas, kad gali eiti tik tiek, kiek leidžia virvė, dramblys net tada, kai gali straubliu suėmęs su šaknimis išrauti gana didelį medį, kuoliuko išrauti ar nutraukti virvės jau neturi nei valios, nei noro...

Priprato!

Priprato prie nelaisvės !!!

Taip tampama vergu. Kai priklausomybė nuo šeimininko nuo jo valios, pasidaro įprasta, tai lyg ir nelabai apsunkinanti, lyg ir nelabai varžanti...

Taip nepastebimai, pamažu, kūdikis pripranta nebeklykti, kai surišamos jo kojos, kai paguldomas į lovelę su grotomis, kai duoda jam pavalgyti ne tada, kada jis nori, bet... kai atėjo laikas. Kai ant puodo sodina irgi pagal laikrodį... Kai tenka valgyti pienišką sriubą, o norisi kriaušės.

Taip, nepastebimai... kai tėvai uždaro į didesnę kalėjimą, su kiek griežtesniais prižiūrėtojais, t.y. į darželį, kur jau 10 vaikų pagal komandą valgo, piešia, lipdo, pagal komandą gula miegoti, pagal komandą sėda kakoti...

Vienas su tuo susitaiko greičiau, su kitu tenka ir ilgiau pavargti...

Užauginau 5 vaikus. Visi praėjo didesnius ar mažesnius išbandymus. Vyriausias sūnus taip ir **nesusitaikė, iki pat mokyklos**, kasdien, kai reikėdavo eiti į darželį, labai atkakliai protestavo.

Kitas, metais jaunesnis, **matydamas kaip jo brolis nieko nepasiekia** nei verkdamas, nei visai bandydamas tam priešintis,

suprato, kad jam tikrai nieko nesigaus

. Juk jis dar mažesnis, silpnesnis... Nuo pat pirmos dienos, tyliai su riedančiom ašarom, atsisėdo atokiai kamputyje ant grindų ir... mūsų džiaugsmui (tuomet), mums su juo

„kariauti“

nereikėjo.

Dabar, rašant tuos žodžius, ašaros rieda man... Ne ne, vaikai išaugo „normalūs“, nei banditai, nei alkoholikai... „Kaip visi“...

Bet aš dabar **jau žinau, kokius randus mano širdy rėš kiekvienas jų panašiai auginamas, prie vergovės pripratintas vaikas...**

Todėl sužinojęs apie tai, kaip galima gyventi kitaip, neluošinant vaikų, nedarant jų paklusniais vergais, bet visapusiškai padedant jiems augti laisvais, kūrybiškais žmonėmis, Kūrėjo bendradarbiais, Jo vertais vaikais, nė nesuabejojęs įsijungiau į šį projektą.

Kariauti! ?!!! ...

Su savo vaikais... su brangiausia Dievo dovana, laikinai patikėta mums, **kad puoselėtume ją, sudarytume sąlygas augti, kaip laisva asmenybė, kūrybiška, iniciatyvi...**

O aš ką padariau?...

Kaip sugebėdamas stengiausi ugdyti juos paklusniais vergais...

Kodėl?

Taip taip... norėtusi pasiteisinti... Reikėjo eiti į darbą, uždirbti pinigus duonai, drabužiams, dviratukams...

O jiems tada labiausiai reikėjo manęs – tėvo, nesvarbu – linksmo ar pikto, o ne „rūpestingų darželio auklėtojų“ pagal laikrodį guldančių ir sodinančių...

Pasiteisinti gal galėjau prieš 20 metų. Tai padėdavo apraminti save, kol buvau vergas... Dabar, kai pajutau laisvės skonį, kai apsisprendžiau būti **savo gyvenimo šeimininku... teisintis... nebėra kam!**

Kam gali teisintis dėl savo pridarytų kvailysčių šeimininkas?... Vergui?... kokia prasmė?...

Taigi, aš – savo gyvenimo šeimininkas, **savo likimo kalvis... Uoliai kalęs vergų retežius savo vaikams...**

Stribai, kgb-istai, okupantai, vežę į Sibiro lagerius žmones, elgęsi humaniškiau; juk jie svetimi, jų aukoms buvo aišku – tai žiaurūs priešai, jų galima neapkęsti, atsiradus galimybei kovoti, pagaliau išsaugoti vidinę laisvę, išsaugoti laisvo žmogaus, šeimininko sielą. Juk tas vidinis nesuitaikymas su priešu stiprina žmogų, mobilizuoja jį būti budriu, laukti patogios progos išsilaisvinti. O čia tėvas. Jis gi duoda man valgyti, kartais paseka pasaką, padainuoja, paskraidina lėktuvu. Jis nori man tik gero! **Jis geras!?** Kaip jam priešintis?...

Tai supratus, ramiai vakarais melstis televizoriui nebeišeina... Tenka imtis aktyvių „kovos veiksmų“... Ir vėl kariauti?...

Taip! Bet dabar jau už laisvę. **Už laisvę tų, prie kurių vergovės esu prisidėjęs ar prisidės mano ugdyti vergai.**

Taip! Ir **tai daryti kartais tenka net „prieš jų valią“...**

Ar vergas turi valią?...

Ji liko sulaužyta darželyje, tyliai sėdint kamputyje su išdavike ašara ant mažo skruostelio...

O gal ne visai? Gal visgi liko nors mažas gyvas daigelis?...

Liko. Tikrai **liko! Kai 4 metų sūnus geriau sutiko sėdėti vienas užrakintas kambary, su buteliu vandens ir rieke duonos** visai tėvų darbo dienai ir dar plius kelionei į darbą ir namo. Iš viso apie 9 valandos...

Liko. Kai pamatęs mažesnio brolio atlape mokytojos įsegtą spaliuko („Lenino anūko“) žvaigždutę per pirmą pertrauką išplėšė ją ir sutrypė...

Taip taip taip!

Dieviškos prigimties laisvo žmogaus kibirkštėlė liko! Ji gyva!...

O jei gyva, tai nebežudykime jos!...

Turiu padėti tam gležnam daigeliui kilti ir... kelti kitus iš baisaus letargo.

Ištrūkti iš to virvelės ilgiu apriboto rato... Tik taip išugdysime naują, vergovės nepažįstančią laisvų žmonių kartą. Tik **taip ugdysime laisvais kūėjais Dievo mums patikėtus Jo bendradarbius,** Jo tobuliausius kūrinius, sukurtus pagal Jo Paties paveikslą.

Tik taip pagaliau, po 2000m išlaisvinsim nuo kryžiaus gerąjį, protingąjį, mylintį savo vyresnįjį brolių, mokinusių mus rinktis **tiesą** vietoj melo, **laisvę** vietoj vergovės, **meilę** vietoj neapykantos!

Kodėl tai svarbu?

Todėl, kad **neapykanta būdinga tik vergui!** Kol žmogus leidžia sau ko nors nekęsti, jis – vergas. Vergas! Taip jis įtvirtina savo vergovę!

Kodėl Jėzus mokė: „neteisk ir nebūsi teisiamas“? Todėl, kad jis mokė pavergtuosius, kurie buvo linkę kaltinti kitus, teisti, o ne prisiimti už viską atsakomybę patiems.

Jis ne kartą kalbėjo „mylėk ir būsi mylimas“... Bet **vergo siela nepažįsta tikros meilės, negali tinkamai įvertinti jos neprilygstamos galios.**

Todėl vergai pikti. Jie taip stengiasi atrodyti galingesni, tačiau iš tikro tik demonstruoja savo silpnumą.

Todėl labai svarbu siekiantiems laisvės žmonėms atprasti kaltinti, teisti kitus. Būtina priprasti prisiimti už viską atsakomybę sau.

Jeigu **AŠ ATSAKAU**, tai jau mano valia ima viršų. Taip pradedama išsilaisvinti. Taip iš vergo vėl
tampama šeimininku.

Taip (kad ir pavėlavus kelis dešimtmečius, kad ir tempiantis paskui save vergystės šleifą) grįžtama į Kūrėjo duotas pozicijas,– grįžtama į laisvę!

O kaip džiugu tai matyti mūsų gerajam Kūrėjui! Jo mylimas sūnus, dukra, Jo tobuliausias kūrinys prisimena turįs laisvą valią. Jo ilgai klūpojęs mylimas vaikas atsistojo, nusigręžė nuo smurto, melo. Jis vėl atsigręžė į meilę! Jis nebevers vergauti savo vaikus! Jis **padės jiems augti laisvais žmonėmis, Žemės šeimininkais!**

Kodėl tai taip svarbu? Kodėl aš tiek daug dėmesio skiriu šiai temai?

Pasiskaityk apie tai, kaip [nualinta, užnuodyta mūsų Žemė!...](#)

Ar tai atsakingo šeimininko elgesys?

Koks protingas, rūpestingas šeimininkas taip gadintų savo turtą, savo namus?

Taip elgtis gali tik sukvailėjęs vergas, kurio smegenyse vien randai...

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Kilkime ir kelkime!

Jei nuo pat pradžių, iš eilės sugebėjai tiek perskaityti, vadinasi tą rusenančią Dievišką kibirkštėlę jauti stipriau, nei eilinis pilkas minios vergas.

Ir jeigu tikrai taip, tai ir **tavo misija – kilti ir kelti** kitus, kuriems dar skauda, kuriems dar galima padėti, kurie dar gali pakilti nuo minkštos sofos, atsiplėšti nuo nuodingo televizoriaus.

Jeigu taip, tai... mums pakeliui!?

Jeigu yra dar kantrybės ir noro, diskusiją šia tema galime pratęsti [forume](#)

Beje, spauskite ant šios nuorodos, net jei ir nenusiteikę įsijungti į diskusijas. Perskaitykite ten įdėtus pamąstymus. Jie tikrai verti dėmesio!

[Antanas Jokubavičius](#)

Cituojant mūsų straipsnius prašome pateikti nuorodą į originalą.

<http://aistis.eu>

//